

NEBUDEME SI LHÁT

Lucie Auzká

NEBUDEME SI LHÁT

Lucie Auzká

1. KAPITOLA

Paprsky březnového slunce mi dopadnou do obličeje. V duchu zanádvám, že jsem včera nezatáhla závěsy, zvlášť když vím, že v Kryštofově ložnici jsou velká okna orientovaná na východ. Neochotně otevřu oči a posadím se na posteli. Kryštof, ležící vedle mě, něco ze spánku zamumlá. Vzápětí se zavrtá hlouběji pod deku a nerušeně spí dál.

Digitální budík na nočním stolku ukazuje čas sedm třicet. Ačkoliv stále ještě cítím mírnou ospalost, jelikož jsme si včerejší večer protáhli až do pozdních nočních hodin, je mi naprosto jasné, že znovu už usnout nedokážu. A válet se jen tak v posteli vedle Kryštofa se mi taky nechce.

Vyhrabu se na nohy a přes nahé tělo si přehodím Kryštofovu košili, která leží na zemi. Přesně tam, kam jsem ji v noci odhodila. Zároveň rovnou sesbírám své kousky oblečení a odporučím se do koupelny, abych si dala sprchu.

Použít musím pánský sprchový gel a utřu se do Kryštofova ručníku. Sama tu totiž žádné věci nemám a nikdy ani mít nebudu, jelikož prostě a jednoduše nemůžu. V tomto bytě se sice nachází spousta ženských věcí, ale ani jedna z nich mi nepatří. Všechny jsou Kryštofovy přítelkyně, která o mně nemá nejmenší tušení. Nikdy si sebou nenesím žádné zbytečnosti, protože si nemůžu dovolit tady nic zapomenout, abych v ní nevzbudila podezření. Díky tomuto základnímu pravidlu nám to s Kryštofem prochází už víc jak půl roku.

Zamyšleně vejdu do kuchyně. Dřez je plný špinavého nádobí, které by opravdu nutně potřebovalo umýt. Ve skřínce nad kuchyňskou linkou najdu jediný čistý hrníček, na němž je velkými fialovými písmeny napsáno *Dominika*. Pohrdavě se zašklebím. Možná je to dětinský postoj, ale z jejího hrnku rozhodně pít nehodlám. Radši si opláchnu jeden z těch špinavých, i když se mi nikde nepovede objevit jar ani utěrku na nádobí.

Uvařím si pořádně silné káfe, hodím do něj tři kostky cukru a pak hrnek až po okraj doleju mlékem, které jsem našla v lednici a které ještě vypadá použitelně. Sednu si s ním ke stolu, kde se povaluje několik dámských časopisů. Jeden z nich si vezmu a začnu jím bezmyšlenkovitě listovat.

Bud'te nejkrásnější nevěstou roku 2017 – tipy na svatební šaty, účesy i líčení, hlásá jeden z titulků. Pohled mi na něm ulpí o něco déle, přičemž se hluboko uvnitř mě probere černé svědomí. Jako pokaždé, když po vášnivé noci s Kryštofem sedím u tohoto stolu a piju kávu. Většinou k tomu nepotřebuju ani žádný pitomý časopis.

Oči mi sklouznou k levé ruce a zastaví se u stříbrného kroužku na mém prsteníčku. Pořád tam je. Nikam nezmizel jenom proto, že jsem se před pár hodinami za zády svého snoubence milovala s Kryštofem. Stále mi připomíná, že za pár měsíců budu vdaná. Nejen Kryštof má totiž závazky vůči někomu jinému.

Už tolikrát jsem si slibovala, že další noc bude poslední. Snad stokrát už jsem odešla z tohoto bytu a přísahala si, že už se sem nikdy nevrátím. Pokaždé jsem však svůj názor změnila. Kryštofa se prostě nedokážu vzdát. Zároveň však nezvládnou ani opustit Dalibora.

„Už jsi vzhůru?“ přeruší tok mých myšlenek Kryštofův rozespalý hlas.

Vzhlednu a uvidím, jak se ke mně blíží, oblečený pouze v těsných černých boxerkách, a mne si oči.

„Umh,“ zamručím a pořádně se napiju své kávy.

Kryštof se ke mně sehne a políbí mě na tvář, načež mi drze vezme hrnek a na jeden zátah do sebe nalije půlku jeho obsahu.

„No tak,“ zaprotestuju nevrle, když zjistím, že na dně zbývá poslední malý doušek.

„Fuj, to je nechutně sladké,“ protáhne obličej.

„Nikdo tě taky nenutí, abys to pil. Spíš bych ocenila opak.“

Kryštof se na mě zašklebí a přejde ke kuchyňské lince. Nenápadně mi při tom nakoukne přes rameno.

„Čerpáš inspiraci?“ zeptá se rádoby nezúčastněně, ale já moc dobře postřehnu ironické i žárlivé podbarvení v jeho hlase.

„Spíš jsem na to narazila náhodou...“ Rychle časopis odložím, aniž bych se dozvěděla, jak být nejkrásnější nevěstou roku dva tisíce sedmnáct. Kryštof uvaří další dvě kávy, jednu mi podá a sedne si naproti mně.

„Vážně se chceš vdávat?“

„Ano,“ odpovím rozhodně, ačkoliv si tím sama nejsem tak úplně jistá.

„Připadáš mi na to moc mladá.“

Jen s velkým přemáháním potlačím záupnění. Tento názor slýchám na můj vkus až příliš často a leze mi to nervy.

„Moje mamka se taky vdávala ve dvaadvaceti,“ oponuju mu.

„Tehdy byla jiná doba,“ konstatuje. Tak jako všichni, kterým jsem naservírovala tento argument.

„To je blbost!“

Kryštof otevře pusku, aby na to reagoval, ale já ho velmi rychle přeruším. „Máme snad nějakou dohodu, ne?“ připomenu mu.

„Já taky nemluvím o Daliborovi,“ ohradí se. „Mluvím o tobě a o tom, co hodláš udělat se svým životem.“

Nadechnu se, abych mu k tomu něco hezky od plic řekla, ale nakonec jen s hlubokým povzdechem zakroutím hlavou. Stejně to nemá cenu. Navíc tady a teď se svým milencem rozhodně nehodlám rozebírat svoji svatbu. Vždyť by to bylo úplně postavené na hlavu!

„Jsi naštvaná?“ zeptá se, když prudce vstanu od stolu.

„Nejsem. Ale musím už jít. Odpoledne mám přednášku a chci se před tím ještě doma dát trochu dohromady a převlíknout se.“

„Kdy se znova uvidíme?“

„To nevím. Dalibor se vrací v pátek. Počítám, že pak bude mít několik dní volna, takže nejspíš budu s ním.“

„Tak mi pak napiš, až na mě budeš mít čas, prosím,“ požádá mě.

Mlčky přikývnu. Ještě jednou projdu celý byt, vzhledem k tomu, že má dvě místnosti a koupelnu, mi to nedá moc práce, a pečlivě zkontroluju, jestli mám všechno. Pak si natáhnu jarní bundu a vklouznu do bot s vysokými podpatky.

Kryštof, který se stále ještě nebyl schopný pořádně obléknout, se ke mně přiloudá a stoupne si před dveře, čímž mi zastoupí cestu ven z bytu. Sehne se a věnuje mi jeden ze svých úžasných polibků. Jemně si pohrává s mými rty a lehce je dráždí. Než se stačím vzpamatovat,

přimáčkne mě ke zdi, uvězní mé tělo pod svým a polibek prohloubí tím, že mi vnikne jazykem do úst. Zajedu mu rukama do vlasů a vyjdu mu vstříc.

„Nechceš ještě chvíli zůstat?“ hlesne ochraptěle, když se ode mě konečně odtrhne. Všimnu si vzdouvající se boule na jeho boxerkách. „Dominika přijde až večer. Měli bychom ještě čas.“

„Nemůžu,“ zakroutím hlavou. Pak mu věnuju už jen letmé políbení a bleskově se prosmýknu kolem něj ke dveřím. Kdyby ještě chvíli pokračoval, nejspíš bych nedokázala odejít. „Ahoj!“

„Pa, Adélo,“ zašeptá. „A dej prosím pozor, ať tě nevidí sousedka.“

2. KAPITOLA

Nedočkavě pohlédnu na velké nástěnné hodiny v kuchyni nad jídelním stolem. Ručičky na nich ukazují několik minut po šesté. Znovu zkontroluju mobil a musím potlačit mírné zklamání, že kromě zprávy od spolužačky z vysoké mě tam žádná jiná nečeká.

Zkusím vytočit Daliborovo číslo, ale hovor po několika zazvoněních spadne do hlasové schránky. Vzkaz mu ovšem nezanechám. Podle mého odhadu je stále ještě na cestě, každopádně hranice už určitě přešel. Podle jeho plánu cesty, který mi sdělil před několika dny, by teď měl být dokonce i někde blízko domova. Mohl mi aspoň dát stručně vědět, že už je v Česku.

Zvednu se a nahlédnu do trouby. Lasagne, které se v ní pečou, vypadají přesně tak, jak by podle propracované kuchařky doplněné četnými fotografiemi vypadat měly. Aspoň tedy na povrchu. Navíc i vůně linoucí se domem napovídá, že tentokrát by se mi to mohlo povést přesně tak, jak jsem si přála.

Moc často nevařím, protože to ani pořádně neumím. Daliborovy kuchařské schopnosti jsou o poznání lepší než ty moje, ale většinou na postávání u plotny nemá čas. Kdyby neexistovala rozvozová služba, která nám hotové jídlo dopraví až do domu, nejspíš už bychom dávno umřeli hlady.

Dneska jsem si také dlouho pohrávala s myšlenkou jídlo prostě objednat, jelikož pak bych měla práci jen s jeho naservírováním. Nakonec se ve mně však probudilo odhodlání, které mě přimělo

otevřít jednu z kuchařek, které dostávám od Daliborovy matky pravidelně k Vánocům i k narozeninám, aby mi tím jasně dala najevo, co si o mém kuchařském umění myslí, a uvařit něco sama. K mému nemalému překvapení to šlo bez komplikací. Když si odmyslím ten neskutečný nepořádek, který po mně v kuchyni zbyl a já ho následně téměř hodinu uklízela, přičemž jsem rajčatový protlak musela utírat i z podlahy, byl to zatím můj nejlepší výkon v oblasti přípravy jídla.

Znovu zkontroluju hodiny. Přejde mi, jako by se čas úplně zastavil. Vážně se nemůžu dočkat, až se Dalibor konečně zase objeví doma. Neviděla jsem ho přes dva měsíce a zvláště v posledních pár dnech na mě dolehl tíživý pocit samoty, který už Kryštof nedokázal ani částečně zaplnit.

Ne že bych na Daliborovy časté odjezdy nebyla zvyklá. Od doby, co spolu bydlíme, už takových cest podnikl spoustu a já nikdy nejela s ním. Nejčastěji kvůli škole, jindy proto, že to prostě potřeboval vyřídit rychle a já bych mu při práci jen překážela.

Dalibor společně se svým dlouholetým kamarádem vlastní síť malých penzionů, které se prezentují jako „rodinné“. Jedná se o poměrně levné, ale velmi příjemné a pohodlné ubytování v turisticky vytížených oblastech. Začali několika malými penziony v Česku a poslední dobou se jim daří rozrůstat i do zahraničí. Právě tahle cesta byla ve znamení otevření několika nových v Německu. Původně měla trvat tři týdny. Z nich se ovšem kvůli nějakým komplikacím stalo týdnů pět. Později se ještě Daliborův čas strávený u našich německých sousedů protáhl na celé dva měsíce a nakonec

bylo potřeba přidat ještě pár dní. Takhle dlouho ještě nikdy pryč nebyl.

Kuchyňský budík pronikavě zazvoní. Leknutím sebou trhnu. Na tenhle zvuk nejsem vůbec zvyklá, takže mi hodnou chvíli trvá, než si uvědomím, co to vlastně bylo. Pak se zvednu a vyndám pekáč z trouby. Vypadá to přesně tak, jak by mělo. S velkým napětím naberu trochu na vidličku a vložím si sousto do úst. Kupodivu je to nejen relativně požitelné, ale dokonce i docela dobré. S pocitem vítězství zaklapnu kuchařku a potlačuju nutkání jídlo vyfotit a poslat Daliborově matce, aby si pro příště odpustila jakékoliv kousavé poznámky ohledně mé péče o domácnost.

Šoupnu svůj výtvar zpátky do vypnuté trouby. Pak opět, dneska už snad po tisíci, zabrousím pohledem k hodinám. Můj snoubenec by tu měl být každou chvíli. Pokud ho ovšem něco nezdrželo, což by mi, doufám, dal vědět.

Přemístím se do ložnice, kde kriticky sjedu svůj obraz v zrcadle. Vlasy, stažené do drdolu, aby mi nepadaly do jídla, se hezky lesknou. Jemné líčení, které jsem si ráno čistě ze zvyku nanesla, vydrželo i několikahodinovou práci v kuchyni. Ovšem staré domácí šaty vypadají, jako bych právě vylezla z chlívku. Vaření na nich zanechalo jasné stopy a kdybych se pokoušela tvrdit, že jsou na nich znatelné všechny ingredience, které jsem použila, nejspíš bych vůbec nebyla daleko od pravdy.

Přetáhnu si je přes hlavu a chystám se sáhnout do skříně pro čisté, když uslyším, jak před domem zastavuje auto. Následně ke mně dolehne bouchání dveří a dva mužské hlasy.

V předsíni se ozve zašramocení, které se nápadně podobá otáčení klíče v zámku. Srdce mi začne bušit jako o závod a tělem se mi rozlije vzrušení i mírná nervozita. Jen ve spodním prádle se rozběhnu Daliborovi vstříc. Sotva se otevřou dveře, s výkřikem jeho jména se mu celou vahou pověším kolem krku. Dalibor takové přivítání nejspíš nečekal, takže zavravorá, cestovní taška mu vypadne z rukou a s hlasitým žuchnutím dopadne na zem. Jednou rukou mě pevně sevře kolem pasu a druhou se pohotově chytí dvevního rámu, jinak bychom se nejspíš skáceli na zem.

„Tak moc jsi mi chyběl,“ zamumlám mu do ramene.

„Takovéto přivítání bych si taky nechal líbit,“ ozve se pobavený hlas.

Polekaně zvednu oči a teprve teď si všimnu Zdeňka, Daliborova kamaráda a společníka v jedné osobě. Stojí kousek za ním a zářivě se na mě usmívá. Přesně v tu samou chvíli si uvědomím, že na sobě nemám nic kromě krajkového prádla a můj obličej nabere barvu zralého rajčete.

Okamžitě se Daliborovi zase vykrouším a i přes jeho důrazné protesty co nejrychleji zmizím, aby Zdeněk neměl možnost zahlédnout víc, než už viděl.

Stále ještě rudá až na zadku se rychle nasoukám do prvních čistých šatů, které ve skříni nahmátnu, zatímco poslouchám, jak se ti dva na něčem domlouvají a následně se loučí.

Stáhnu si gumičku ze svých dlouhých vlnitých hnědých vlasů s lehce rezavým nádechem a nechám je volně splývat na záda přesně tak, jak to má Dalibor nejradši. Vyjít mu znovu naproti se však

odvážím, až když uslyším odjíždět auto a mám tak tedy jistotu, že se Zdeňkem už se nepotkám.

Dalibor zrovna vejde do obýváku. Důkladně si ho prohlédnu a v duchu se přistihnu, že pátrám po nějaké změně jeho vzezření. Vypadá však pořád stejně krásně jako před těmi dlouhými týdny, kdy odjížděl. Tmavě hnědé vlasy má jako vždycky ostříhané nakrátko, strniště na tvářích pečlivě upravené a jeho oči barvy horké čokolády jsou i přes jasně patrnou únavu a temně fialové kruhy pod nimi stále stejně uhrančivé.

„Něco jsem ti přivezl,“ pronese, přičemž mi do rukou strčí několik papírových tašek. Zběžně je přelétnu pohledem. V několika zahlédnu složenou látku, podle čehož usoudím, že na mě mimo obvyklých Daliborových dárků z cest tentokrát čekají i nové kousky do mého šatníku.

„Děkuju,“ hlesnu vděčně, ale dál už se zkoumáním obsahu tašek nezabývám. Odložím je vedle jednoho z velkých regálů s knihami v našem obýváku a znovu se vrhnu Daliborovi do náruče, tentokrát bez jakýchkoliv nežádoucích svědků. Nedočkavě ho políbím a prsty mu zajedu do vlasů, zatímco on mi pevně omotá ruce kolem pasu. Tělem mi projede pocit omamného štěstí.

Opatrně začnu pozpátku couvat ke gauči a Dalibora vedu hezky s sebou, zatímco mu sundávám pomuchlané cestovní sako, které po chvíli snahy spadne na zem. Na okamžik odtrhnu své rty od jeho, abych si při ukládání na gauč nějak neublížila, a Dalibora chci stáhnout na sebe. On se však zarazí a odmítavě zakroučí hlavou.

„Promiň, ale teď na to není nejvhodnější doba,“ omluví se mi ochraptělým hlasem. Než stačím něco ukřivděně namítnout, vyjmenuje hned několik důvodů: „Strávil jsem deset hodin v autě, nutně potřebuju sprchu a mám šílený hlad.“

„Jasně,“ odpovím neurčitě a nechám ho, aby zapadl do koupelny.

Vždycky, když je dlouho na cestách, vyrostle mezi námi jakási zvláštní zeď, kterou po jeho návratu musíme pár dní překonávat. Čím déle je pryč, tím je vyšší a širší. Následující dny jsou pak sice plné radosti z našeho shledání, ale zároveň mám pocit, že nevíme, jak spolu vlastně mluvit. Což je další věc, kterou na jeho odjezdech nesnáším.

Z koupelny se ozve zvuk tekoucí vody. Zvednu se z gauče a přinesu mu čisté a pohodlné domácí oblečení. Jeho svršky pohozené na automatické pračce strčím rovnou do ní a nastavím časovač, kdy se má zapnout.

Pohled mi zalétne ke sprchovému koutu. Za mléčným sklem, na které dopadají kapky vody, se pohybuje Daliborova silueta. Začnu si pohrávat s myšlenkou vlézt si za ním. Ve chvíli, když už se k tomu připravuju a rozepínám zip na šatech, si to však zase rozmyslím a odejdu pryč. Sama ovšem nevím proč.

„Tys objednala jídlo?“ zeptá se mě Dalibor, když o několik desítek minut později přijde do kuchyně. Na sobě už má domácí oblečení, černé elastické tričko pevně obepíná jeho pevný hrudník a široká ramena. Ve vlasech se mu třpytí kapky vody a příjemně voní.

„Ne, vařila jsem,“ převezu ho.

„To je vtip?“ vykulí oči a sedne si k jídelnímu stolu. Trochu se mě tím dotkne, což mu nejspíš ani nedojde.